១២ - រឿង គ្រូ និង សិស្ស

មានភិក្ខុមួយអង្គគង់នៅវត្ត មានកូនសិស្សតែម្នាក់ឈ្មោះអាផ្លូញ ។ អាផ្លូញខិលណាស់ គ្រូល្ងង់ណាស់ឆោតច្រើន គ្មានឧបាសកណារាប់អានយកចង្ហាន់ស្លាបារី ទៅប្រគេនឬនិមន្តឆាន់ផ្ទះដល់ម្តងឡើយ លោកនោះក្រលំបាកពន់ពេកតែលោកមានដំរីមួយ ។
ថ្ងៃមួយលោកនោះពិចារណាថា «សព្វថ្ងៃនេះគ្មានឧបាសក ឧបាសិកាគេប្រគេនវត្ថុអ្វីឆាន់សោះ ហើយដូច្នេះគួរអញទិញវត្ថុផ្សេងៗយកមកទុកឆាន់កុំឲ្យលំបាក» ។ គិតដូច្នោះហើយក៏ប្រាប់កូនសិស្សថា «អាផ្លូញឯងចាប់ដំរីមក ហើយឯងទៅផ្សារនឹងអញរកទិញវត្ថុផ្សេងៗយកមកទុកឆាន់»។ កូនសិស្សទៅចាប់ដំរីបានមកគ្រូនិងសិស្សក៏ឡើងជិះដំរីទៅផ្សារ។លុះទៅដល់គ្រូប្រាប់សិស្សថា «ឯងទិញវត្ថុអ្វីដែលទុកបានយូរមិនខូច»។អាផ្លូញជាសិស្សក៏ទិញអំបិលមួយច្រកការុងស្រេច ។ គ្រូឃើញសួរថា «ហេតុដូចម្តេចក៏ឯងទិញតែអំបិស មិនទិញត្រីឆ្អើរ ត្រីងៀតផង ?»។ កូនសិស្សទូថា «អមបិលទុកបានយូរ មិនចេះខូច បានជាខ្ញុំព្រះករុណាទិញ»។គ្រូឆោតល្ងង់ណាស់ក៏ស្ងៀម ។គ្រូឡើងបរដំរីមកវិញ សិស្សរែកអំបិលដើរពីក្រោយ ដល់ពាក់កណ្តាលផ្លូវគ្រូមើលទៅសិស្ស ឮសូរដងរែកដូចជាស្រួលក៏សួរថា «អាផ្លូញ ! អញមើលទៅឯងរែកអំបិលដូចជាស្រួលឬយ៉ាងណា ?»។ សិស្សទូលថា «ព្រះករុណា ! ស្រួលណាស់ហើយស្រាសផង» ។ លោកគ្រូប្រាប់សិស្សថា "ឯងជិះដំរីវិញអញរែកអំបិលដើរក្រោយ» ។ លោកគ្រូថាហើយ ចុះពីលើដំរីមក សិស្សក៏ឡើងជិះដំរីទៅ ។ លោកគ្រូប្រាប់ថា "ឯងបរដំរីទៅចាំអញម្លប់ឈើមុខ" ។ សិស្សបរដំរីទៅដល់ម្លប់ឈើក៏មិនឈប់ចាំគ្រូ បររហូតដល់វត្ត ។លោកគ្រូរែកអំបិលដើរតាមក្រោយ ដោយអំបិលនោះធ្ងន់ណាស់ លោកគ្រូរែកឈប់ៗ បែរមើលទៅសិស្សមិនឃើញក៏គិតថា «ចាំក្រោយសឹមនាំសឹមនាំសិស្សមកយក» ហើយយកអំបិលទៅលាក់ក្នុងព្រៃ មុននឹងលាក់លោកគិតថា «ទីនេះបើសិនជាមានគេមករកជម្រកឃើញ គេនឹងយកអំបិលនេះអស់មិនខាន គួរតែរកទីណាដែលកំបាំងភ្នែកអ្នកទាំងពួង គឺមានតែក្នុងទឹកទើបគេមើលមិនឃើញ» ហើយក៏យកអំបិលទាំងពីរការុងទៅ
លាក់ទុកក្នុងទឹកហើយដើរទៅ ។ លុះដល់សួរសិស្សថា «ហេតុដូចម្តេចក៏ឯងមិនចាំអញ ?» ។ សិស្សទូលថា «ខ្ញុំព្រះករុណាបរដំរីមកប្រុងចាំលោកគ្រូដែរតែដំរីមិនព្រមចាំសោះ អង្វរដូចម្តេចក៏វាមិនព្រម វាប្រឹងដើរដល់វត្តទើបឈប់» ។ សិស្សសួរគ្រូថា «លោកគ្រូទុកអំបិលឯណា ?» ។ គ្រូប្រាប់ថា « អញលាក់ទុកនៅទីឯណោះអញកាច់ដើមឈូកដោតជាសម្គាល់»។
ព្រឹកឡើងនាំកូនសិស្សទៅយកអំបិលវិញ លុះដល់ប្រាប់សិស្សថា«អញលាក់ទុកក្នុងត្រពាំងនេះ»។ សិស្សលាន់មាត់ថា «ម៉ែអើយ ! វារលាយអស់ហើយ!»។ អាផ្លូញក៏ចុះទៅ យកអំបិលលើកការុងទាំងពីរឡើងរលាយអស់គ្មានសល់ ចំណងដែលចងមាត់ការុងដាច់អស់ ឃើញត្រីកញ្ចុះមួយនៅក្នុងការុងនោះ។ សិស្សទូលលោកគ្រូថា «មានត្រីកញ្ចុះមួយនៅក្នុងការុង វាស៊ីអំបិលអស់ទៅហើយ»។ យកត្រីនិងការុងប្រគេនគ្រូមើល។ លោកគ្រូឃើញត្រីខឹងណាស់ក៏ទះកំផ្លៀងមុតដៃនឹងធ្នង់ត្រីជាប់ ។ ពិសត្រីចាប់ពើតឈឺខ្លាំងពេក លោកគ្រូថា «ឯងចាប់ត្រីដកធ្នង់វាឆាប់ត្បិតអញឈឺណាស់» ។ សិស្សក៏ចាប់ដកទាញស្ទើរតែមិនរួច ។ លុះដករួចឈាមហូរជាខ្លាំង ពិសត្រីរឹតតែឈឺខ្លាំងឡើង លោកគញ្ជូរនាំកូនសិស្សទៅវត្តវិញយកទាំងការុង និងត្រីកញ្ចុះទៅផង ដល់ទៅវត្តប្រាប់សិស្សថា «អាផ្លូញ ឯងដាំបាយមួយឆ្នាំង អាំងត្រីកញ្ចុះនោះឲ្យឆ្អិនជាឆាប់អញនឹងឆាន់» ។ លុះពិសអន់ចាប់ពើតលោកគ្រូក៏សម្ងំសឹងលក់ទៅ ។
ឯអាផ្លូញ ក៏ដាំបាយអាំងត្រីឆ្អិន ហើយបរិភោគអស់ទុកតែបាយមួយពំនូត និងឆ្អឹងត្រីក្នុងចានគ្រប តែវាគ្របមិនឲ្យជិត ។ លោកគ្រូភ្ញាក់ឡើងប្រាប់សិស្សថា «ឯងយកបាយនិងត្រីមកឆាន់» អាផ្លូញក៏ធ្វើជាកិរិយាដូចជាទៅយកបាយប្រគេនលោកគ្រូរួចមកវិញទូលថា «បាយនិងត្រីរុយស៊ីអស់ហើយ នៅសល់តែមួយពំនូត និងឆ្អឹងត្រី» លោកគ្រូជឿឥតសង្ស័យដោយឆោតល្ងង់ក៏ឲ្យរំពាត់ផ្តៅមួយមកសិស្សថា «ឯងយករំពាត់វាយរុយកុំឲ្យវានៅលើកុដិ» អាផ្លូញជាសិស្សក៏វាយរុយមិនឈប់ ។ គ្រានោះមានរុយទុំច្រមុះគ្រូ វាយ

ទៅៗមិនត្រូវរុយ ត្រូវប្រមុះគ្រូបែកឈាមហូរខ្វាយ ។ សិស្សភ័យណាស់រត់ទៅដល់ផ្ទះ និយាយប្រាប់ឪពុកម្ដាយតាមរឿង ។ ឪពុកម្ដាយប្រាប់កូនឲ្យមកវត្តវិញ កូនប្រកែកមិនព្រមមក ។ លោកគ្រូទៅតាមក៏វាមិនហ៊ានមកដោយខ្លាចគ្រូវាយ ។
ថ្ងៃមួយ លោកគ្រូតាំងពិធីសូត្រមន្តអាគមស្នេហ៍បន្ទន់ចិត្តសិស្សឲ្យមក ។ អាផ្លូញជាសិស្សបានដឹងថាគ្រូតាំងពិធីសូត្រមន្តដូច្នោះ ក៏មកវត្តវិញ ដើម្បីឲ្យគ្រូជឿថាស្នេហ៍ពូកែ ។ លុះដល់វត្តវិញដើរលបៗចូលទៅឃើញគ្រូកំពុងតែអង្គុយសូត្រមន្ត ក៏សួរលោគ្រូថា «លោកគ្រូធ្វើអ្វី ?»។ គ្រូកុហកថា «អញសូត្រមន្តអាគមបំបាំងខ្លួនព្រោះអញទើបរៀនពីគេ»។ ហើយលោកគ្រូគិតថា «ស្នេហ៍អញពូកែមែនបានជាសិស្សអញវាមក» ។ លុះព្រឹកឡើងសិស្សដាំបាយធ្វើម្ហូបស្រេចទូលថា «ចង្ហាន់ឆ្អិនហើយ» ។ លោកគ្រូថា «បើដូច្នេះឯងលើកយកឲ្យអញឆាន់» ។ អាផ្លូញក៏លើកមកប្រគេន ធ្វើជាមើលមិនឃើញ ដាក់ថាសទៅលើក្បាលលោកគ្រូៗស្រែកថា «អាផ្លូញ ! ហេតុម្ដេចក៏យកថាសមកដាក់លើក្បាលអញ ?» ។ សិស្សទូថា «ខ្ញុំព្រះករុណាមើលមិនឃើញ»។ លោកគ្រូងាកចេញអាផ្លូញក៏ដាក់លើក្បាលគ្រូទៀត ។ លោកគ្រូថា «អាឯងដាក់ថាសលើក្បាលអញទៀតហើយ»។ សិស្សថា «ខ្ញុំព្រះករុណាសូមទោសព្រោះមើលមិនឃើញ» ។ លោកគ្រូជឿថាខ្លួនរៀនស្នេហ៍ៗពូកែប្រាកដឥឡូវកុហកវាថា តាំងពិធីមន្តអាគមបំបាំងខ្លួនវិញ ក៏ទៅជាពូកែគេមើលមិនឃើញប្រាកដមែន គួរទន្ទេញឲ្យចាំកុំឲ្យភ្លេច ។អាផ្លូញលុះប្រគេនចង្ហាន់គ្រូៗ ឆាន់រួចហើយ វាលើកមកបរិភោគខ្លួនវា ។ ថ្ងៃក្រោយមានឧបាសកគេនិមន្តលោកគ្រូទៅឆាន់ឯផ្ទះ ។ អាផ្លូញទូលថា «បើលោកគ្រូនិមន្តទៅឆាន់ផ្ទះគេ កុំស្លៀកស្បង់ឲ្យចាស់ខូចឥតអំពើឃ្លុំតែចីពរបានហើយ គេមើលមិនឃើញទេ ត្បិតលោកគ្រូចេះមន្តអាគមបំបាំងខ្លួនពូកែណាស់ អ្នកណានឹងមើលឃើញ» គ្រូក៏ជឿតាមពាក្យសិស្ស ។
លុះព្រឹកឡើង លោកគ្រូប្រាប់សិស្សថា«ឯងតាមអញទៅឆាន់ឯផ្ទះឧបាសក»រួចលោកឃ្លុំតែចីពរមិនស្លៀកស្បង់ដោយគិតថា «ឃ្លុំតែចីពរបានហើយ ព្រោះមន្តអាគមអញពូកែណាស់ នរណានឹងមើលកេ្ត៏ខ្មាស់ឃើញ»រួចនាំកូនសិស្សទៅ ។លុះទៅដល់ឧបាសកនិមន្តឡើងលើផ្ទះហើយ គេលើកចង្ហាន់មក ដើម្បីប្រគេនលោកឆាន់ ដោយលោកមិនបានស្លៀកស្បង់ អង្គុយមិនស្រួលងាកឆ្វេងងាកស្ដាំក៏លេចកេ្ត៏កណ្ដាលវាល ។ ឧបាសកឃើញដូច្នោះគេក៏នាំគ្នាសើចហ៊ោលាន់ ។ លោកគ្រូពុំទាន់ឆាន់ចង្ហាន់មានចិត្តខ្មាស់គេណាស់ ក៏ចុះពីលើផ្ទះត្រឡប់ទៅវត្តវិញជេរបន្ទោសសិស្សថា «អាឯងមិនឲ្យអញស្លៀកស្បង់ ឥឡូវខ្មាស់គេណាស់» អាផ្លូញទូលថា «លោកគ្រូកុំខ្វាល់និងខ្ញុំព្រះករុណា រឿងនេះប្រហែលជាខុសត្រណមទេឬ ?» ។ លោកគ្រូសួរថា "ឯងឃើញអញខុសត្រណមដូចម្ដេច ?» ។ អាផ្លូញសួរថា «លោកគ្រូនិមន្តទៅឆាន់ទៅតាមផ្លូវណា ?»។ លោកគ្រូប្រាប់ថា «អញកាលទៅចេញផ្លូវកើត» ។ សិស្សថា «ឪ ! ច្បាស់ជាលោកគ្រូខុសត្រណមហើយ» ។ ថ្ងៃមុនលោកគ្រូប្រាប់ខ្ញុំព្រះករុណាថា «បើរៀនមន្តអាគមទាំងពួងត្រូវឲ្យតមស៊ីផ្លែស្ពឺ សូម្បីតែមុជក្រោមដើមស្ពឺក៏មិនបាន វាសាបមន្តអាគម ឥឡូវលោកគ្រូមុជក្រោមដើមស្ពឺបានជាខុសត្រណម សាបអាគមអស់ ហេតុនេះបានជាគេឃើញកេ្ត៏ខ្មាស់លោកគ្រូ»។ លោកគ្រូបានស្ដាប់ដូច្នោះហើយ ក៏ថា «ឪ ! អាផ្លូញអញភ្លេចតមបានជាយ៉ាងហ្នឹង ឯងថានោះពិតប្រាកដហើយ» ។ លោកគ្រូនោះដោយឆោតល្ងង់ក៏ជឿជាក់ឥតសង្ស័យ ។ តាំងពីនោះមកអាផ្លូញជាសិស្សនៅបម្រើគ្រូដោយសុខសប្បាយ ។

> ***ស្លូតស្លាប់ រៀចវមានភ័ព្វ អាយុយឺនយូរ***

កម្ពុជសុរិយា លេខ ៤- ៥ – ៦ ឆ្នាំ ១៩៣៩ ទំព័រ ៧១ គ្មានឈ្មោះអ្នករៀបរៀងទេ ។

Top-Tablets bei o2

Exklusive Tablets mit o2 Go Flat. Jetzt günstig mobil bei o2 sichern.

+1 Recommend this on Google

Top-Tablets bei o2

Exklusive Tablets mit o2 Go Flat. Jetzt günstig mobil bei o2 sichern.

ចង់បាននូវរឿងព្រេងថ្មីៗទេ? សូមសរសេរអីមែលក្នុងប្រអប់នេះ

Email address...

ចង់បាន

នាំមកជូនលោកអ្នកដោយ